

„EXTRA HUNGARIAM...”

Jó itt? – Ma is büszke magára,
 hogy képzelt kalapon virágszál...
 Gazdag nagybácsik asztalánál
 szeret szavalni. Új ruhája
 vidékies, de jó modern.
 Túl-nagy cipőjéből kilép,
 ahányszor sietni akar.
 Múltjának is csak balga jósa.
 Faképnél hagyni mégse bírnám,
 tőle kap célt minden hibám,
 vagyok szívből ingyen-bohóca,
 bár csöppet sem kíváncsi rám.

MIÓTA NEM TUDOM...

Mióta nem tudom: szeretsz-e,
 a világ csak másokkal forog.
 Látnom ugyancsak keserves lecke,
 hogy kergeti egymást a reggel, az este,
 amíg én meg sem moccanok.

Kőkávás kút távcsövében
 bámulom nyüzött képemet.
 Oly furcsa most, hogy nélküled éltem,
 és hogy tán nincs is másra esélyem,
 csak elárvult arcra, kút felett.

Szép távoli tájba burkolt tested
 naponta magába fogad,
 éber álmomból fölébresztelek,
 mióta mindenképpen vesztek:
 téged vagy biztonságomat.